

μηδὲ στοὺς Γιαξίους¹ πουθενά, μηδὲ καὶ στοὺς ἀνθρώπους,
παρθένα μὲ τρισέμνοστο, σὺν τῷ δικῷ της σώμα,
φρονοζαλίστρα, πάγκαιη καὶ τῷ θεῷ ἀκόμα.
Στῆ γῆς ὁ Νάλας ἄμοιαστος, τίγρης στὴν ἀντροισοῦνη,
πατόροφα ἀπαράλλαχτος μὲ τὸν Καντάρα² ἐγίνη.
Καὶ οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ θαυμασμὸ τὸ Νάλα ἐπαίνενάν της
κι' ἄλλοι τοῦ Νάλα ἀράδιαζαν μάγια τῆς Νταμαγιάντης.
Καὶ ὁ ἓνας τοῦ ἄλλου ἀδιδάκοπα μαθαίνοντας τὲς χάρες,
μέσα στοὺς δύο τους φύτεψαν τοῦ ἀθώρητου οἱ λαχτάρεις,
κι' ὄλο ἔρριχναν, τῆς Κούντης γιέ³, φυντάνια πλὴν μεγάλα.
Τότες τὸν ἔρωτα ἢ καρδιά δὲ βιάσται πὰ τοῦ Νάλα,
κ' ἐπῆε κρυφὰ στὸ ἐρημικὸ ρουμάνι ποῦ ἦταν πλάγι
πλάγι μὲ τὸν βασιλικὸν κυράδων τὸ σεράγι.
Κ' εἶδε μαλαμοπλούμιστους κύνους μὲς στὸ ρουμάνι,
κ' ἓνα ἀπὸ τὰ πετούμενα ποῦ ἐκεῖ τοιγύρωσε πιάνει.
Κι' ὁ ἀγεροπέτης μίλησε τοῦ Νάλα: «Ἄς μὴν πεθάνω,
ρήγα, ἀπ' τὸ χέρι σου κ' ἐγὼ μιὰ χάρη θὰ σοῦ κάνω:
στὴ Νταμαγιάντη ὀμπρὸς θὰ πῶ τέτοιο καλὸ γιὰ σέναν,
πού, ὦ Νισαγιάντη, ὄξω ἀπὸ σὲ νὰ μὴν ψηφᾶ κανέναν».
Κι' ὁ βασιληᾶς ξαπόλωσε τὸν κύνου αὐτὰ γρικώντας,

(¹) Οἱ Γιαξίμεις (Yakshās) εἶναι οἱ ὑπηρέτες τοῦ Κουβαίρα,
τοῦ θεοῦ τοῦ πλούτου, στὸ βουνὸ Καηλάσα.

(²) Καντάρας εἶναι ὁ Ἰνδικὸς Ἐρωτας, ποῦ ὀνομάζεται κι'
ὄλας Κάρας (πόθος), Ἀνάγκας (ἀσώματος) καὶ Μάγιαμαχας, γιὸς
τοῦ Βισνοῦ καὶ τῆς Λαξμῆς. Οἱ ποιητὲς τὸν φαντάζονται νέον,
καβαλλάρη σ' ἓναν παπαγάλου καὶ συντροφεμένον ἀπὸ διάφορες
Νύμφες (Apsaras). Τὸ δοξάρι του εἶναι λουλουδένιο, ἢ χορδὴ τοῦ
δοξαριῦ εἶναι μελίτσια καὶ οἱ σαγίτες κόκκινα μπουμπούνια.

(³) Ὁ Γιουντζίστριχας ἦταν γιὸς τοῦ Πάντου καὶ τῆς Κούν-
της. (Βλ. Εἰσαγ. § 4).

καὶ στοὺς Βαντάριμπες τὸ ποῦλιά τότες ἐπῆρε πετούμας.
Κι' ἄμα στὴ γῆρα φτάσανε τῷ Βανταριμπε¹, γιγῶσαν
τὴ Νταμαγιάντη καὶ σ' αὐτὴν διλόγοι ἐσκατάσαν.
Εἶδε τὸ κοῖντομο, κ' εἰτὺς ἢ κῶρη ἀνανοήθη
τὸ θαυμαστὸ τους φάνταγμα, κ' ἀπὸ τὴ μέση ἐχέθη
τῷ φιλενάδων τῆς χαρὰ γεμάτη, κ' ὄλη βιάση,
ἓνα ἀπὸ τὰ χρυσόφτερα πετούμενα νὰ πιάσει.
Μὲν κείνα ἐσκόρπισαν παντοῦ μὲς στὸν ἀνθοδεντροῦνα,
καὶ οἱ κορασιὲς τὰ ξάτρεχαν, ἢ κάθε μιὰ κ' ἀπῶνα,
μὰ σ' ὅποιον κύνου ἐξάμισε ν' ἀδράξει ἢ Μπχιμπούλα,
τῆς ἐμιλοῦσε βγάζοντας ἀνθρωπινὴ φωνούλα:
«ὦ Νταμαγιάντη, Νάλα λέν τὸν ἄρχο στοὺς Νισγιάντες
ποῦ τῷ δυονῶν ἔχει Ἀσβινῶν¹ μαζί τὲς ὀμορφάδες,
κι' ἄνθρωπος δὲν εἶν' ὅμοιος τοῦ τούτου ἂ γενόσουν ταῖρι
πλούσιους ὀρηόχορμη καρποὺς ἢ ζήση ἦθα σοῦ φέρει,
πάμπλουτους, λυγερόχορμη, τούτη ἢ ὀμορφιά σου! Ἀλήθεια,
θεοῦς, Γιαντγάρβες² εἶδαμε κ' ὀφιοδαμιόνια³ πλήθια,

(¹) Ἀσβινες εἶναι οἱ Ἰνδοὶ Διόσκουροι, δύο θεοὶ, ποῦ τοὺς
παρασταίνουν ἀρματομένους, νέους καὶ ἀνεβασμένους σ' ἓνα χρυσὸ
ἄμαξι, ποῦ τοὺς φέρνει κάθε ξημέρωμα στὴν ἀβγινὴ προσεκή.

(²) Γιαντγάρβες (Gandharvās) εἶναι οἱ ὀρίφνητες στρατιᾶς
ἀγγέλων στὸν Οὐρανοῦ τοῦ Ἰντρα, ἀνάλογοι στὰ Σεραφείμ τῶν
Ἑβραίων. Στὰ παλάτια τοῦ θεοῦ οἱ Γιαντγάρβες τραγουδοῦν καὶ
παίζουσι ὄργανα γιὰ ξεφάντωσὴ του, καὶ τοῦ ἐτοιμαζοῦν τὸ οὐρά-
νιο πιτό, τὸ Σόμα, ἓνα μεθυστικὸ κρασί ποῦ τοῦ ἄρεσε ὑπερβο-
λικά.

(³) Τὰ ὀφιοδαμιόνια (uragās, nagās) εἶναι οἱ δράκοντες ἢ οἱ
ὄφιοι, μὲ ἀνθρώπινο κεφάλι καὶ μὲ ἀνθρώπινα χέρια, ποῦ κατοί-
κοῦν στὸν Κάτου-κόσμο (Pātāla [ῥούδ.]). Οἱ ὀφιοδαμιόνισσες συχνὰ
ζευγαρώνονται μὲ ἀνθρώπους.